

PERLA DE VELLUT (COMPOSICIÓ) (XIII A XVI)

Un relat de: [PERLA DE VELLUT](#)

XIII

No te'n vages

lluny...

perla del meu encant

sense la meua veu ni els sons de la matinada.

Sols la cuca de llum en la nit fosca

vetlla els records de qui et va donar a nàixer

de l'encantament per la teua pell

quan és vida de blancor llunàtic.

No te' n vages lluny... quan la nostàlgia

vessa les seues volianes junt a l'albada

i jo no aconseguí dominar el plor

quan el meu cap reposi en el coixí.

No te'n vages...

perla de vellut

ja apunta el record del teu cor que encén i apaga la nit
estrellada.

Dolcíssima sonata de la serena

la cuitada llàgrima del dia es dessagna en la flor del migdia

i esbargeix la teua rosada

pel meu front.

Perla de vellut d'alegria

et vaig trobar en la font que em transfigura.

XIV

Vaig perdre el temps i ara el temps

em consumeix

els meus pensaments són minuts

segons i amb sospirs maregen

la seua andadora lenta fixant-la sempre

en l'esfera dels meus ulls.

Vaig buscar el refugi... en l'ombra del teu cos de vellut

i em vaig trobar un desert d'arenes

movedisses

on el sol mira incansable l'horitzó

per a poder apagar els rajos en els teus ulls

Però el teu sospir del cel de broma

té ales d'alegria és un sospir fons

de corrents internes

plenes d'aigües tèbies ni calentes ni gelades.

Per això vull dormir en la teua falda

pensant en un temps de vida

que allargue la teua mà

així com aquesta vida senzilla

amb una il·lusió espiritualitzada.

XV

A vegades entre els llençols

que obriguen els temps quan apunta el dia

l'anhel del cor mussita

les teues carícies.

Assortits estan els teus braços...

a vegades pense:

Quant amors pots emmagatzemar

els cervells!

Quants secrets sense límits!

Quantes ressonàncies en la teua vida

xicoteta!

M' admira la vèrbola
breu i distingida
que té la teua veu... quan és tan extensa!
Ets l' ascensió
de tota classe de records!
doncs el temps cerca el teu espai i portes
amb tu sense esforç!
Com invita el teu temps
i els cops a conviure al sol
impetuosament t' admiro com a perla de finor.

XVI

Per a il•luminar el teu firmament
transparent al somriure
estremeixes a qui et vol.
Estreny el cel
convençut
a la teua pell de cotó en pèl
de fons i pur sentiment
i faig d' aquest poema
la transparència
constant de cel i llum.
De poc em serveix l' adolescència
sense els teus llavis
ni la xerradissa quotidiana
com a música riallera.
Per a revolar la teua perspectiva
què feliç sóc
amb el teu color de vellut
decore la teua blancor
amb perpetuïtat d' estiu.
Mosaic de llum amb fantasia benaurança dels colors del sol.
Ets la gràcia del dia sencera bellesa combinada
il•lumines l'aurora i la nit perla de rítmica essència.

Autor: PERLA DE VELLUT